

като такава тя неможе да бжде увлѣчена отъ други. Тѣй че Николаевъ е вѣнъ отъ всѣко подозрѣние.

— Ей защо азъ прѣдлагамъ единъ малкъ гуляй! Когато народитѣ се освобождаватъ — тѣ тѣржествуватъ! — патетически завърши съ чепатия носъ.

— Тогава да приемъ! — прѣдложи Николаевъ — само кажете какво? — Азъ искамъ да се поразвеселимъ! Стига душата ми се е свивала отъ изтезания.

Съ чепатия носъ натисна звънчето и се яви слугата.

— Бира! — подзе Николаевъ.

Слугата излѣзе съ лице, по което личеше догажданieto му, че тия хора нѣма да се шегуватъ и нѣкакъ радостно му стана, че и той ще понамокри гърло край тѣхъ.

Настана кратко мълчание и стаята се задими отъ подпушилитѣ се цигари.

Въ редакцията настъпни тѣржественъ часъ: всички чувствуваха възвръщането на оново, когото прѣди малло считаха за изгубенъ. Сега на всички се струваше, че лампата свѣти по-силно, че столоветѣ, на които седѣха, сж по-удобни и по лицата имъ наличаваше ведрина.

Мълчаливо тѣ пушеха и забавно гледаха пушека, що излизаше изъ устата имъ, очаквайки бирата.

— Право! — възкликна брадясалиятъ юношъ — но азъ се дивѣхъ на умѣтъ ти, Николаевъ. Че биваше ли такава простащина бе? Да се вплетешъ въ такава . . .

Нищо таково — го прѣсѣче Николаевъ.

— А бе то все е имало отъ крилце — перце, — се надсмѣ съ чепатия носъ, — ами да спи зло подъ камъкъ.

— Нѣщо, като твоята аферичка, — му отвърна съ плешавата глава.

— То не е важно какво е имало, а какво излѣзе, — възрази сжщиятъ.

— То щѣше да излѣзе — забѣлѣза главниятъ редакторъ, — ами . . .

Спорѣтъ се прѣкъсна отъ влѣзлия слуга, който бѣ наградилъ нѣколко бутилки бира и чаши.

— Азъ ще заливамъ, господа! — стана Николаевъ. Въ кристалнитѣ чаши затрептя янтаровата бира и всѣки пое чашата си.

— Господа! — вдигна се тостъ отъ брадясалия юношъ —